1 / Zadusenie

Precitla. Žmúrila oči do desivej tmy. Otvorila ústa dokorán a nadýchla sa nosom. Opäť zažmurkala. Cítila, ako jej po líci steká slza a roztápa zaschnutú soľ zo starých sĺz. No v hrdle jej už nestekali sliny, hrtan mala suchý a meravý. Líca jej zvnútra čosi napínalo. Cudzí predmet v ústach akoby jej chcel roztrhnúť hlavu. Ale čo to je? Čo to je? Len čo sa ráno zobudila, cítila, že sa chce ponoriť naspäť do tmavej, teplej hlbočiny, ktorá ju ešte pred chvíľou obklopovala. Injekcia, čo jej dal, zatiaľ účinkovala, no vedela, že bolesti sa už blížia, cítila to podľa pomalých, tupých úderov v žilách, keď jej pulzovala krv. Kde je? Stojí jej za chrbtom? Zadržala dych, načúvala. Nepočula nič, no aj tak cítila jeho prítomnosť. Je ako leopard. Ktosi jej hovoril, že leopard sa vie nečujne zakradnúť celkom blízko k obeti a prispôsobiť sa jej rytmu dýchania, zadržať dych, keď to urobí obeť. Teraz sa jej zdalo, že cíti jeho telesné teplo. Na čo čaká? Opäť začala dýchať. A v tej chvíli akoby na zátylku cítila cudzí dych. Zvrtla sa a zahnala, no trafila len vzduch. Schúlila sa, snažila sa byť celkom malá, skryť sa. Márne.

Ako dlho bola v bezvedomí?

Pocítila závan smrti. Trval len zlomok sekundy, no aj tak pochopila, čo ju čaká. Čo príde.

Predmet, ktorý pred ňu položil, mal veľkosť biliardovej gule. Bol z lesklého kovu s malými dierkami, figúrkami a znakmi. Z jednej dierky visela červená šnúrka zakončená okom. Pripomenula jej vianočný stromček, aký mala o sedem dní zdobiť u svojich rodičov. Lesklé gule, medovníky, sviečky a nórske vlajky. O osem dní mala spievať vianočné koledy, vidieť rozžia-

rené oči sestriných detí pri rozbaľovaní darčekov. Vedela, že by odteraz žila oveľa plnšie, pravdivejšie, každý deň by sa opájala radosťou a láskou. Predstavila si všetky miesta, ktorými prešla a ktoré ju ešte čakali. Mužov, ktorých v živote stretla, a toho, ktorého zatiaľ nespoznala. Nenarodené dieťa, ktorého sa zbavila ako sedemnásťročná, deti, ktoré sa jej ešte nenarodili. Dni, čo premrhala v mene dní, ktoré ju ešte len čakali.

Potom už nemyslela na nič okrem noža, ktorý jej strčil pred oči. A okrem mäkkého hlasu, ktorý jej prikázal, aby si guľu vložila do úst. Poslúchla. Samozrejme, že poslúchla. Srdce jej bilo ako šialené, keď doširoka otvorila ústa a vložila si do nich guľu tak, aby jej z nich trčala šnúrka. Kov chutil horko a slano ako slzy. Potom jej zaklonil hlavu. Oceľ ju pálila na koži, keď jej na krk priložil nôž. Strop aj steny osvetľovala lampa v rohu. Sivý, holý betón. Okrem lampy boli v miestnosti len umelohmotný stolík, dve stoličky, dve prázdne fľaše od piva, dvaja ľudia. On a ona. Cítila pach koženej rukavice, keď jemne potiahol červenú šnúrku, čo jej trčala z úst. A chvíľu nato akoby jej vybuchla hlava.

Guľa sa otvorila a tlačila sa von. Nech akokoľvek otvárala ústa, tlak ďalej silnel. Skontroloval jej otvorené ústa so sústredeným výrazom v tvári ako zubár, ktorý si overuje, či zubný mostík sedí, ako má. Drobný úsmev svedčil o tom, že je spokojný.

Jazykom nahmatala ostne na guli. Tie jej tlačia do líc, do mäkkého podnebia, do ďasien a hrtana. Pokúsila sa niečo povedať. Trpezlivo počúval jej nezrozumiteľné bľabotanie. Keď sa vzdala, len prikývol a vytiahol injekciu. V svetle lampy sa zablýskal hrot ihly. Zašepkal jej do ucha: „Nedotýkaj sa šnúrky."

Potom jej pichol injekciu do krku. V priebehu niekoľkých sekúnd bola preč.

Žmúrila do tmy, počula vlastný vystrašený dych.

Musí niečo urobiť.

Dlane položila na stoličku zmáčanú vlastným potom a vstala. Nikto ju nezastavil.

Kráčala drobnými krokmi, kým nenarazila do steny. Prehmatala sa k hladkej studenej ploche. Kovové dvere. Zalom-

covala kľučkou. Ani sa nepohli. Sú zamknuté. Samozrejme, že sú zamknuté. Čo iné čakala? Naozaj počuje smiech, alebo tie zvuky prichádzajú z jej vlastnej hlavy? Kde je? Prečo sa s ňou takto hrá?

Musí niečo urobiť. Premýšľať. Ale aby vládala premýšľať, potrebuje sa zbaviť kovovej gule. Bolesť ju privádza do šialenstva. Palec a ukazovák si vopchala do kútikov úst. Nahmatala hroty. Márne sa snažila vsunúť prsty hlbšie. Zachvátil ju kašeľ a s ním aj panika, lebo sa nemohla nadýchnuť. Pochopila, že pod tlakom hrotov jej opuchla sliznica okolo dýchacej trubice. Čoskoro sa zadusí. Kopla do kovových dverí, pokúsila sa čosi zakričať, no kovová guľa pohltila akýkoľvek zvuk. Opäť to vzdala. Oprela sa o stenu. Počúvala. Sú to jeho kroky? Pohybuje sa po miestnosti? Hrá sa s ňou na slepú babu? Alebo jej v ušiach pulzuje len vlastná krv? S vypätím všetkých síl zatlačila hroty do gule, no vzápätí sa opäť vystrčili. Guľa teraz pulzovala, akoby sa stala jej kovovým srdcom, súčasťou jej tela.

Niečo urobiť. Premýšľať.

Pružiny. Hroty sú na pružinách.

Uvoľnil ich, keď potiahol šnúrku.

„Nedotýkaj sa šnúrky," varoval ju.

Prečo nie? Čo sa stane?

Skĺzla sa po stene a sadla si. Z betónovej podlahy stúpal vlhký chlad. Chcela opäť zakričať, no už nevládala. Ticho. Mlčanie.

Predstavila si všetky slová, čo mala povedať v prítomnosti ľudí, ktorých milovala, namiesto tých, čo iba zapĺňali ticho v spoločnosti ľudí, ktorí jej boli ľahostajní.

Niet cesty von. Je tu len ona a tá šialená bolesť, čo jej trhá hlavu.

„Nedotýkaj sa šnúrky."

Ak ju potiahne, možno sa hroty stiahnu a ona sa zbaví bolesti.

Myšlienky jej vírili hlavou. Ako dlho tu je? Dve hodiny? Osem hodín? Dvadsať minút?

Ak je naozaj také jednoduché potiahnuť šnúrku, prečo to už dávno neurobila? Lebo ju pred tým varoval očividne chorý človek? Azda to je súčasť hry, ktorou ju vedie k tomu, aby sa

nezbavila zbytočnej bolesti? Alebo hra spočíva v tom, že neposlúchne varovanie, potiahne šnúrku a... stane sa niečo hrozné? Čo sa stane? Čo je tá guľa?

Áno, je to hra, hrozná hra. Lebo nemá na výber. Bolesť už ďalej neznesie, hrdlo jej opúcha, čoskoro sa zadusí.

Opäť sa pokúsila zakričať, no vydral sa z nej len vzlyk. Žmurkala, ďalšie slzy však neprichádzali.

Prstami nahmatala šnúrku, čo jej visela z úst. Opatrne ju potiahla, aby sa napla.

Bolo jej ľúto všetkého, čo nestihla urobiť. No aj keby sa odtiaľto dostala iba za cenu, že ďalší život premárni, rozhodla by sa preň. Lebo chcela žiť. Akýkoľvek život. Jednoduché rozhodnutie.

Potiahla šnúrku.

Z konca hrotov vystrelili sedemcentimetrové klince. Štyri na každej strane jej prepichli líca, tri vnikli do vedľajších dutín, dva do nosnej dutiny a dva do brady. Jeden klinec prepichol hrtan, jeden pravú očnú guľu. Dva klince prenikli do zadnej časti ústnej dutiny a zasiahli mozog. No nič z toho nebolo skutočnou príčinou smrti. Kovová guľa jej zabránila vypľúvať krv, čo z rán stekala do úst. Upchala dýchaciu trubicu, naplnila pľúca a spôsobila, že kyslík sa už nedostával do krvi. To viedlo k zástave srdca a – ako v pitevnej správe uviedol súdny lekár – k celebrálnej hypoxii, teda k nedostatku kyslíka v mozgu. Inými slovami: Borgny Stemová-Myhreová sa zadusila.

2/ Odhaľujúca tma

18. december

Dni sú krátke. Vonku je ešte svetlo, no tu v mojej strižni je večná tma. V svetle stolnej lampy vyzerajú osoby na fotografiách na stene nechutne spokojné. Nič netušia. Sú plné očakávaní, akoby bolo samozrejmosťou, že ich celý život ešte len

čaká. Pokojná hladina oceánu času. Vystrihol som si ich z novín, odstrihol srdcervúce príbehy o šokovaných príbuzných, odstránil krvavé detaily z miesta činu. Vzal som len fotografiu, ktorú príbuzný či priateľ venoval dotieravému novinárovi. Z čias, keď bola na vrchole, keď sa usmievala, akoby bola nesmrteľná.

Polícia nič netuší. Zatiaľ. No už čoskoro získajú viac stôp.

Kde sa ukrýva to čosi, čo robí z človeka vraha? Je to vrodený gén, ktorý niekto má, a iný nie? Alebo si ho vynúti stretnutie so svetom? Je to stratégia na prežitie, choroba zachraňujúca život, racionálne šialenstvo? Lebo tak, ako je choroba horúčkovitou obranou tela, šialenstvo je nutným útočiskom, kam sa človek môže utiahnuť, aby sa opäť obrnil.

Osobne si myslím, že schopnosť zabíjať je vlastná každému zdravému človeku. Náš život je boj o výhody, a ten kto nie je schopný zabiť svojho blížneho, nemá právo žiť. Vraždiť znamená len urýchľovať to, čomu nikto neujde. Smrť nerobí výnimky a to je dobre. Život je totiž bolesť a utrpenie. Z tohto pohľadu je vražda prejav milosrdenstva. Ibaže to tak nevyzerá, keď vám slnko príjemne zohrieva pokožku, keď sa voda dotýka vašich pier a v každom údere srdca cítite idiotskú chuť žiť. Vtedy ste ochotný platiť aj za zrnká času v prítomnosti všetkého, čo ste v živote získali: úctu, pozíciu, princípy. Vtedy treba zasiahnuť a ignorovať mätúce a oslepujúce svetlo. Vstúpiť do chladnej, odhaľujúcej tmy. A zacítiť jej skutočné jadro. Pravdu. Lebo tú som hľadal. A našiel. Tá robí z človeka vraha.

A čo môj vlastný život? Myslím si aj ja, že je nekonečným a pokojným oceánom času?

Vôbec nie. Aj ja budem už čoskoro, spolu s ostatnými hercami tejto malej drámy ležať na smetisku smrti, no nech sa moje telo ocitne v akomkoľvek stave rozkladu, nech zo mňa zostane hoci len kostra, bude sa usmievať. Lebo pre toto teraz žijem, to jediné mi dáva právo žiť. To je moja možnosť, ako sa očistiť a zbaviť všetkej hanby.

No toto je len začiatok. Teraz zhasnem lampu a vyjdem na denné svetlo. Na ten zvyšok svetla, čo mi zostal.

3/ Hongkong

Dážď neustával. Ani na chvíľu. Nie a nie poľaviť. Všade bolo vlhko, zima však neprichádzala. Pôda už nasiakla vodou. Cesty sa prepadali, sťahovavé vtáky sa odmietali odsťahovať a v rádiu spomínali výskyt hmyzu, ktorý takto ďaleko na severe ešte nikdy nezaregistrovali. Kalendár už dávno ohlasoval príchod zimy, no kopce nad Oslom nielenže zostávali bez snehu, neboli ani len hnedé. Boli zelené a lákavé ako umelý trávnik v Sogne, kde zúfalí športovci v tričkách nórskych reprezentantov siahali po bežeckých tretrách, márne vyzerajúc, kedy sa na bežkárskych tratiach okolo jazera Sognsvann zjaví sneh. Počas silvestrovského večera sadla na mesto taká hmla, že hoci zvuky rakiet odpálených v centre Osla bolo počuť až v Askeri, človek nevidel ani len tie, ktoré si vystrelil vo vlastnej záhrade. Prieskum správania sa zákazníkov napriek tomu ukázal, že priemerná nórska domácnosť v ten večer spálila v ohňostrojoch šesťsto korún a počet Nórov, ktorí si svoj sen o bielych Vianociach napĺňajú na bielych plážach Thajska, sa za posledné tri roky zdvojnásobil. Počasie však šalelo aj v juhovýchodnej Ázii. Hrozivé slimáky, ktoré bolo zväčša vídať na poveternostných mapách len v tajfúnovom období, teraz takmer zakrývali celú plochu Čínskeho mora. V Hongkongu, kde február zvyčajne patrí k najsuchším mesiacom roka, lialo ako z krhly a zlá viditeľnosť spôsobila, že let číslo 731 spoločnosti Cathay Pacific Airways z Londýna pristál na letisku Chek Lap Kok až na druhý pokus.

„Buďte rada, že sme nepristávali na starom letisku," obrátil sa spolucestujúci s čínskymi črtami na Kaju Solnessovú, ktorá z celej sily zvierala operadlá svojho sedadla. „Ležalo v centre mesta, určite by sme napikovali do niektorého z mrakodrapov."

Dovtedy muž počas dvanásťhodinového letu nepovedal ani slovo. Kaja sa s radosťou chytila príležitosti sústrediť svoju pozornosť na niečo iné než na fakt, že sa nachádzajú vysoko nad zemou vo veľkých turbulenciách.

„Ďakujem, pane, to ma upokojilo. Ste Angličan?“

Strhol sa, akoby mu dala zaucho, a Kaja si uvedomila, že ho do krvi urazila, keď ho zaradila k bývalým kolonizátorom ostrova. „Hm... alebo Číňan?“

Rozhodne zavrtel hlavou: „Hongkonský Číňan. A vy, slečna?“

Kaja Solnessová chvíľu zvažovala, že mu odpovie: „Hokksundská Nórka,“ no napokon sa uspokojila len s Nórkou. Hongkonský Číňan chvíľu premýšľal, potom ju s víťazoslávnym gestom opravil: „Škandinávka!“ A spýtal sa jej, čo sa chystá robiť v Hongkongu.

„Prišla som sem nájsť muža,“ odvetila a uprene sa zadívala do oceľovosivých mračien v nádeji, že sa už čoskoro pod nimi zjaví pevná zem.

„Aha!“ zdvihol obočie hongkonský Číňan. „Ste ozaj krásna, slečna! A neverte tomu, keď vám niekto bude tvrdiť, že Číňania sa ženia len s Číňankami.“

Usmiala sa. „Myslíte hongkonských Číňanov?“

„Najmä hongkonských Číňanov,“ rýchlo prikývol a nastrčil jej ruku bez prsteňa. „Venujem sa mikročípom. Rodina má fabriky v Číne aj v Južnej Kórei. Čo robíte dnes večer?“

„Verím, že budem spať,“ zívla Kaja.

„A čo robíte zajtra večer?“

„Verím, že budem so svojím mužom na ceste domov.“

Muž sa zamračil. „Máte tak naponáhlo, slečna?“

Kaja odmietla mužovu ponuku, že ju odvezie do mesta, a nastúpila do dvojposchodového letiskového autobusu. O dve hodiny stála sama na chodbe hotela Empire Kowloon a zhlboka dýchala. V ruke držala kľúč, ktorý jej dali na recepcii. Zostávalo jej už len otvoriť. Prinútila sa položiť ruku na kľučku. Prudko otvorila dvere a nazrela dnu.

Nebol tam nikto.

Samozrejme, že nie.

Vošla dnu, tašku si položila k posteli, postavila sa k oknu a hľadela von. Najprv na ruch ulice sedemnásť poschodí pod ňou, potom na mrakodrapy, ktoré sa ničím nepodobali na

svoje grandiózne, či aspoň pompézne sestry z Manhattanu, Kuala Lumpur alebo Tokia. Skôr pripomínali obydlia termitov, desivé aj impozantné groteskné svedectvá schopnosti človeka prispôsobiť sa situácii, keď sa sedem miliónov ľudí musí zmestiť na plochu len o málo väčšiu než sto štvorcových kilometrov. Kaja cítila, ako sa jej zmocňuje únava, vyzula si topánky a ľahla si na posteľ. Hoci mala dvojposteľovú izbu a hotel štyri hviezdičky, stodvadsať centimetrov široká posteľ zaberala celú miestnosť. Odrazu si uvedomila, že medzi týmito termitiskami musí nájsť jednu konkrétnu osobu, muža, ktorý podľa všetkého vôbec nemá záujem o to, aby ho našli.

Chvíľu zvažovala alternatívy: zavrieť oči, alebo sa pustiť do práce. Napokon sa pozbierala a prinútila sa vstať. Vyzliekla si šaty a vošla do sprchy. Potom stála pred zrkadlom a konštatovala, že hongkonský Číňan mal pravdu. Je krásna. Nie že by si to namýšľala, bol to prosto fakt. Tvár s výraznými lícnymi kosťami, ako havran čierne a výrazné, pekne tvarované obočie nad takmer detsky veľkými očami so zelenými dúhovkami, žiariacimi silou mladej zrelej ženy. Medovohnedé vlasy, plné pery, dlhý, štíhly krk, rovnako štíhle telo s malými prsiami, ktoré jej ledva vydúvali tričko. Vyzerali ako malé vlnky pod hladinou dokonalej, zimne bielej pokožky. Jemné krivky bokov. Dlhé nohy, pre ktoré sa o ňu ešte na strednej škole v Hokksunde uchádzali dve modelingové agentúry z Osla. S nechápavými pohľadmi akceptovali jej odmietnutie. No najviac ju potešilo, čo jej jedna z agentúr povedala na rozlúčku: „Fajn, ale zlato, zapamätajte si jedno. Nie ste *dokonalá* kráska. Máte malé a ostré zuby. Nemali by ste sa toľko usmievať."

Od tej chvíle sa usmievala ešte viac ako predtým.

Kaja si obliekla nohavice s maskáčovým vzorom, tenkú bundu do dažďa a ľahkým krokom vykročila z izby. Výťah ju takmer nečujne zviezol k recepcii.

„Chungking Mansion?" neveriacky zopakoval recepčný. „Choďte ulicou Kimberley Road na Nathan Road a tam odbočte doľava."

Všetky ubytovne a hotely v členských krajinách Interpolu povinne registrujú zahraničných hostí, no keď Kaja zavolala

na nórske veľvyslanectvo, aby jej prezradili miesto, kde sa naposledy zapísal muž, ktorého hľadá, pracovníčka ambasády jej vysvetlila, že Chungking Mansion nie je hotel a ani *mansion* v zmysle panského sídla. Sú to štyri mrakodrapy plné malých obchodíkov, vývarovní, reštaurácií a pravdepodobne viac než stovky oficiálnych a neoficiálnych ubytovní s kapacitou dve až štyri izby. Prenajímané izby ponúkali všetko, od jednoduchého, no čistého a príjemného štandardu až po potkanie brlohy a jednohviezdičkové väzenské cely. A čo bolo najdôležitejšie: v Chungking Mansion mohol človek bez nárokov spať, jesť, bývať a pracovať bez toho, aby svoju noru opustil.

Na Nathan Road, rušnej obchodnej ulici so značkovými obchodmi, vyblýskanými fasádami a presklenými výkladmi, Kaja našla vchod do Chungking Mansion. A vstúpila.

Do zmesi bufetových pachov, úderov kladiviek obuvníkov, moslimských modlitieb z rádií a unavených pohľadov predavačov obnoseného šatstva. Krátko sa usmiala na zmäteného backpackera s pohľadom zabodnutým do svojho Lonely Planet, s bielymi omrznutými nohami, vytŕčajúcimi z optimisticky krátkych nohavíc.

Dozorca v uniforme krátko pozrel na lístok, ktorý mu Kaja ukázala, povedal *Výťah C* a kývol na chodbu.

Rad do výťahu bol taký dlhý, že Kaja sa doň dostala až na tretí pokus. Natlačila sa do praskajúcej a roztrasenej železnej skrinky, ktorá jej pripomenula cigánsky zvyk pochovávať svojich mŕtvych postojačky.

Majiteľ ubytovne v moslimskom turbane jej s veľkým nadšením ukázal malú celu, kde sa zázrakom našlo miesto aj na televízor a vrčiacu skrinku klimatizácie, visiacu na stene nad posteľou. Nadšenie majiteľa prudko ochablo, keď prerušila jeho chválospev a ukázala mu fotografiu muža, na papier napísala jeho meno a spýtala sa, kde ho nájde.

Keď Kaja videla majiteľovu reakciu, rýchlo mu vysvetlila, že je mužova manželka. Na veľvyslanectve ju varovali, vraj mávanie policajnou legitimáciou v Chungkingu zvykne byť kontraproduktívne. A keď pre istotu dodala, že s mužom na fotografii majú päť detí, postoj majiteľa ubytovne sa radikálne

zmenil. Mladá pohanka zo západu, ktorá na svet priviedla už toľko detí, si zaslúži jeho rešpekt. Sťažka si vzdychol, zavrtel hlavou a smutne, lámanou angličtinou odvetil: „Smutné, smutné, pani. Vziať jeho pas."

„Kto?"

„Kto? Triáda, pani. Vždy Triáda."

„Triáda?" vybuchla Kaja.

Samozrejme, ten názov poznala, no aj tak si myslela, že čínska mafia patrí najmä do kreslených seriálov a filmov o karate.

„Sadnite, pani." Rýchlo jej nastrčil stoličku, na ktorú si sťažka sadla. „Hľadali, on preč, vziať jeho pas."

„Pas? Prečo?"

Zaváhal.

„Prosím, musím to vedieť."

„Bojím, že váš muž hral na kone."

„Na kone?"

„Happy Valley. Dostihy. Škaredá vec."

„Dlží peniaze? Triáde?"

Niekoľkokrát pokýval a zavrtel hlavou, aby odpovedal a zároveň prejavil ľútosť.

„A vzali si jeho pas?"

„Ak chce preč z Hongkong, musieť kúpiť späť."

„Veď nórsky konzulát mu kedykoľvek vystaví nový."

Turban sa pohýbal z boka na bok. „To pravda. Osemdesiat dolárov a vyrobiť falošný aj tu v Chungking. No problém nie pas. Problém, Hongkong ostrov. Ako ste sem dostali, pani?"

„Letecky."

„A ako odísť?"

„Letecky."

„Lietadlo. Letenky. Všetky mená v počítači. Mnoho kontrola. Mnoho človek, ktorým Triáda platiť, aby spoznala tváre. Chápete?"

Pomaly prikývla. „Utiecť je ťažké."

Majiteľ s úsmevom zavrtel hlavou. „Nie, pani. Utiecť *nemožné*. Človek môže v Hongkongu iba ukryť. Sedem miliónov. Ľahko stratiť."

Kaja cítila spánkový deficit a zavrela oči. Majiteľ si to zrejme zle vysvetlil, lebo jej položil ruku na plece a zamrmlal: „Ale, ale."

Zaváhal, potom sa predklonil a zašepkal: „Pani, myslím, že tu ešte je."

„Áno, chápem."

„Nie, myslím tu, v Chungkingu. Videl ho."

Zdvihla hlavu.

„Dvakrát," dodal. „V Li Yuane. Jedáva. Lacná ryža. Nikomu nehovoriť, že to mať odo mňa. Váš muž dobrý chlap. Ale problém." Zagúľal očami, až mu takmer zmizli v turbane. „Veľa problém."

Li Yuan tvoril pult, štyri plastové stoly a Číňan, ktorý sa na ňu povzbudivo usmial, keď sa po šiestich hodinách, dvoch porciách praženej ryže, troch kávach a dvoch litroch vody strhla zo spánku a zdvihla hlavu z mastného stola.

„Tired?" usmial sa a ukázal Kaji svoj preriedený chrup.

Kaja zazívala, objednala si štvrtú kávu a čakala ďalej. Do bufetu vošli dvaja Číňania a mlčky sedeli bez toho, aby si niečo objednali. Nevenovali jej ani pohľad a to ju len tešilo. Od dlhého sedenia bola taká meravá, že bolesti jej vystreľovali do celého tela, nech sedela akokoľvek. Pokývala hlavou, aby si rozprúdila krv. Potom ju zaklonila. Väzy zapraskali. Chvíľu skúmala modrobiele neóny, potom opäť sklonila hlavu. A hľadela na jeho vystrašenú bledú tvár. Zastal pred stiahnutou žalúziou na chodbe a pohľadom skenoval interiér Li Yuanu. Pohľad sa mu zastavil pri dvoch Číňanoch. Potom rýchlo vykročil ďalej.

Kaja vstala, no stuhnutá noha jej vypovedala poslušnosť. Schmatla tašku a krívajúc sa náhlila za mužom.

„Welcome back," počula za sebou hlas.

Vyzeral oveľa chudšie. Podľa fotografií si ho predstavovala ako vysokého chlapa so širokými plecami. Kreslo, v ktorom sedel počas televíznej diskusie, pôsobilo, akoby ho vyrobili pre trpaslíkov. No nepochybovala, že to je on: vystrihaná, krivá lebka, výrazný nos, oči podliate krvou a prepité belasé oči. Vystupujúca brada s prekvapivo jemnými, takmer peknými ústami.

Vytackal sa na Nathan Road. Vo svetle blikajúcich neónov sledovala chrbát v koženej bunde vyčnievajúci nad davom ľudí. Nezdalo sa, že kráča rýchlo, aj tak musela občas pobehnúť, aby mu stačila. Odbočil z rušnej obchodnej ulice. Keď vošli do užších a menej ľudnatých uličiek, dala mu väčší náskok. Všimla si vývesnú tabuľu s nápisom Melden Row. Lákalo ju dobehnúť ho a predstaviť sa, mať to za sebou. No rozhodla sa držať plánu, zistiť, kde býva. Prestalo pršať, mraky sa naraz rozostúpili a obloha nad nimi bola plná blikotajúcich hviezd.

Po dvadsiatich minútach sa na rohu prudko zastavil a Kaja sa zľakla, že ju odhalil. No neotočil sa, len si niečo vybral z vrecka. Prekvapene zdvihla obočie. Dojčenská fľaška?

Zabočil za roh.

Kaja kráčala za ním a prišla na veľké otvorené námestie, zaplnené väčšinou mladými ľuďmi. Na konci námestia nad širokými sklenenými dverami svietil nápis s anglickými a čínskymi slovami. Kaja spoznala názvy niekoľkých filmov, ktoré už dlho chcela vidieť. Zbadala jeho koženú bundu a sledovala, ako kladie fľašku na nízky podstavec bronzovej sochy, ktorá predstavovala šibenicu s prázdnou slučkou. Obišiel dve obsadené lavičky, sadol si na tretiu a vytiahol noviny. Po dvadsiatich sekundách opäť vstal, vrátil sa k soche, vzal fľašu, vopchal si ju do vrecka bundy a tou istou cestou vykročil späť.

Keď ho videla vchádzať do Chungking Mansion, opäť sa rozpršalo. Pomaly si začala pripravovať príhovor. Pri výťahoch už nestál rad, aj tak vybehol po schodoch, odbočil doprava a zmizol v lietacích dverách. Poháľala sa za ním a zrazu sa ocitla na rozbitom, prázdnom schodišti, prenikavo páchnucom mačacím močom a vlhkým betónom. Zadržala dych, no počula len kvapkanie vody. Práve keď sa rozhodla po nich vystúpiť, kdesi pod ňou buchli dvere. Rozbehla sa k schodom a našla jediné dvere, ktoré mohli vydať tento zvuk – kovové a obité. Položila ruku na kľučku, cítila, ako sa chveje. Zavrela oči, v duchu zanadávala, prudko ich otvorila a vstúpila do tmy. Vlastne, vyšla do tmy.

Niečo jej prebehlo cez nohu, no nezakričala. Ani sa nepohla.

Najprv si myslela, že vstúpila do výťahovej šachty. No keď zdvihla zrak, zazrela špinavé betónové steny pokryté labyrintom vodovodných potrubí, pokrútených kovových kýpťov a spadnutého, hrdzavého lešenia. Nebol to dvor, len niekoľko štvorcových metrov medzi mrakodrapmi. Jediné svetlo prichádzalo z malého štvoruholníka hviezd vysoko nad jej hlavou.

Napriek jasnej oblohe voda kvapkala na asfalt a jej tvár. Uvedomila si, že tečie z malých hrdzavých klimatizácií, vytŕčajúcich z fasád. Ustúpila a oprela sa o kovové dvere.

Čakala, kým sa z tmy neozvalo: *„What do you want?“*

Jeho hlas poznala len z televíznej debaty, kde hovoril o sériových vrahoch, no skutočnosť bola celkom iná. Unavený zachrípnutý hlas znel oveľa staršie, ako by čakala od štyridsaťročného muža. No istý a sebavedomý pokoj v hlase sa vôbec nehodil k vystrašenej tvári, ktorú videla pred reštauráciou Li Yuan. Hlboký, teplý hlas.

„Som Nórka,“ povedala.

Nijaká odpoveď. Prehltla. Vedela, že prvé slová budú najdôležitejšie.

„Volám sa Kaja Solnessová. Dostala som úlohu nájsť ťa. Od Gunnara Hagena.“

Nijaká reakcia na meno jeho šéfa z oddelenia násilnej trestnej činnosti. Odišiel?

„Pracujem pod Hagenom ako vyšetrovateľka vrážd,“ pokračovala do tmy.

„Gratulujem.“

„Nemáš mi k čomu gratulovať. Ak si v posledných mesiacoch čítal nórske noviny.“ Najradšej by si zahryzla do jazyka. Pokúša sa byť vtipná? Musí to byť z nedostatku spánku. Alebo z nervozity.

„Gratulujem ti k splnenej úlohe,“ povedal hlas. „Našla si ma. Môžeš ísť.“

„Počkaj!“ zakričala. „Nechceš počuť, o čo mi ide?“

„Radšej nie.“

No slová, čo si napísala a naučila sa ich naspamäť, sa z nej začali sypať samy: „Zabili dve ženy. Nálezy súdnych lekárov svedčia o tom, že ide o jedného páchateľa. Iné stopy nemáme.

Hoci médiá nepoznajú detaily, už dávno vykričali do sveta, že opäť vyčíňa sériový vrah. Píše sa, že ho inšpiroval Snehuliak. Zavolali sme aj expertov z Interpolu, nikam nepokročili. Tlak médií a úradov..."

„Hovorím nie," prerušil ju hlas.

Buchli dvere.

„Haló? Haló! Si tam?"

Prehmatala sa k dverám. Otvorila ich, skôr než si uvedomila svoj strach, a vošla do ďalšieho tmavého schodišťa. Kdesi nad hlavou zahliadla svetlo a brala schody po troch. Svetlo prichádzalo cez sklo lietacích dverí, otvorila ich. Vstúpila do jednoduchej holej chodby, v ktorej sa nikto neunúval počarbať steny a vlhkosť sa vo vzduchu vznášala ako prízrak. O nepočmáranú stenu sa opierali dvaja chlapi s cigaretou v ústach. Kaja zacítila sladkú vôňu. Muži na ňu hľadeli zastretým pohľadom. Verila, že je dostatočne zastretý. Menší z nich bol černoch, zrejme Afričan. Vyšší beloch mal na čele jazvu v tvare pyramídy, pripomínajúcu výstražný trojuholník. V policajnom časopise čítala, že v hongkonských uliciach pracuje takmer tridsaťtisíc policajtov a mesto je zrejme najbezpečnejšou miliónovou metropolou planéty. Písali však o uliciach.

„Looking for hashish, lady?"

Zavrtela hlavou, pokúsila sa o sebaistý úsmev, chcela poslúchnuť rady, ktoré sama dávala v Nórsku mladým dievčatám. Tváriť sa, že vie, kam ide, nie ako niekto, kto stratil čriedu. Nie ako obeť.

Opätovali jej úsmev. Dvere, ktoré viedli z chodby ďalej, boli zamurované. Vytiahli si ruky z vreciek, cigarety z úst.

„Looking for fun, then?"

„Wrong door, that's all," odsekla a zvrtla sa, aby rýchlo odišla. Zápästie jej zovrela niečia ruka. Strach jej naplnil ústa ako alobal. Teóriu ovládala. Učila sa na gumenej žinenke vo vysvietenej telocvični s inštruktorom a kolegami.

„Right door, lady. Right door. Fun is this way." Dych na jej tvári páchol rybou, cibuľou a marihuanou. V telocvični vždy čelila iba jednému nepriateľovi.

„No thanks." Pokúšala sa hovoriť pevným hlasom.

Pristúpil k nej aj černoch, chytil ju za druhé zápästie a pridal sa hlasom, ktorý mu preskakoval do falzetu: *„We will show you.“*

„Only there's not much to see, is there?“

Všetci traja sa obrátili k dverám.

Vedela, že meria meter deväťdesiatpäť, no vo dverách, postavených podľa hongkonských rozmerov, vyzeral aspoň na dva metre desať. A plecia mal dvakrát širšie ako pred hodinou. Ruky mu viseli pri tele, nehýbal sa, necivel, nevrčal, len pokojne hľadel na belocha a zopakoval:

„Is there, jau-ye?“

Cítila, ako beloch uvoľnil a znova zovrel jej zápästie, černoch prestúpil z nohy na nohu.

„Ng-goy,“ pokračoval muž vo dverách.

Tlak na zápästiach poľavil.

„Poď,“ povedal a chytil ju pod pazuchu.

Keď vyšli z dverí, cítila červeň na lícach, prejav napätia a hanby. Hanby z toho, ako sa jej zrazu uľavilo, ako pomaly jej pracoval mozog, ako ľahko mu dovolila postarať sa o dvoch predavačov hašiša, ktorí jej len chceli nahnať strach.

Viedol ju nahor cez dve poschodia, prešli lietacími dverami. Postavil ju pred dvere výťahu, stlačil gombík so šípkou dolu, pristúpil bližšie a uprel pohľad na číslo jedenásť nad dverami. „Gastarbeiteri,“ utrúsil. „Sú sami a trochu sa nudia.“

„Viem,“ odsekla.

„Stlač gé, to je prízemie, potom stále doprava, až kým nebudeš na Nathan Road.“

„Prosím, počúvaj ma. Si jediný, kto má skúsenosť s pátraním po sériových vrahoch. Chytil si aj Snehuliaka.“

„To je pravda,“ prikývol. V jeho pohľade zaregistrovala zmenu. Prstom si prešiel po jazve, tiahnucej sa k pravému uchu. „A potom som podal výpoveď.“

„Nepodal si výpoveď. Vzal si si neplatené voľno.“

„Podal som výpoveď. Je koniec.“

Až vtedy si všimla, že pravá čeľusť mu neprirodzene vystupuje dopredu.

„Gunnar Hagen tvrdí, že keď si pred šiestimi mesiacmi opúšťal Oslo, udelil ti časovo neohraničené neplatené voľno.“